

Set fra miljøbevægelsens synspunkt viste opfindelsen af forureningen sig at være genial. Økologismen rummede et voldsomt krigerisk potentiale.

STEEN STEENSEN
i dagens kronik

Arbejdet på hospitalerne er blandt de blodere områder, hvor engagementet og troen på vores offentlige velfærdssystem er det, der driver den enkelte til at arbejde med de svage medborgere. Er det forbeholdt kvinder at se mening med disse opgaver? Foto: Carsten Ingemann

Træt af kvindefag

Af Palle Bager,
Åbyvej 9, Åbyhøj

JEG ER TRÆT. Træt af kvindefag. I 25 år har jeg arbejdet inden for det, der kaldes et typisk kvindefag. Der skal ikke herske tvivl om, at det kan være stimulerende at arbejde sammen med kvinder dag og nat, men der er også en bagside af medaljen.

For hvad er et kvindefag? Er det fag, der i sit indhold tiltrækker kvinder? Er det fag, der i kraft af arbejdsforholdene tiltrækker kvinder? Er det fag, der byder på traditionelle mandefag? Eller er det blot fag, hvor der af forskellige grunde arbejder forholdsvis mange kvinder?

Når de faglige organisationer p.t. slår på forskelle mellem mandefag og kvindefag med kvindeløn og kvindeløn, kan problemstillingen virke unuanceret. Ikke at det kan være vigtigt at få rettet op på ulighederne, for det er der behov for. Men jeg bliver træt af at være kategoriseret i et kvindefag, når termen anvendes som et skældord for et mindre værdigt fag.

At visse fag er domineret af kvinder, er et faktum. Men hvis termen kvindefag kommer af det faglige indhold i professionen, tegner der sig et mere nuanceret billede.

De typiske kvindefag i den offentlige sektor handler om arbejdet med mennesker. Det er arbejdet med medborgere, der har behov for hjælp fra fællesskabets side, der giver mening for de medarbejdere, der søger disse fagområder.

Kvinder i det offentlige

Hvis det er de kvindelige sider hos mennesket, der kommer til udtryk, når man beskæftiger sig med disse fælles opgaver, er så ikke alle offentligt ansatte ansat i kvindefag? Lægefaget er ved at blive et kvindefag. Folkeskolelærerfaget er for længst blevet til et kvindefag. Socialrådgivere og pædagoger ligeså. Politikere? Måske.

Hvad med f.eks. renovation og asfaltarbejde for det offentlige, er det kvindefag? Nej, for det er opgaver, der i den hellige bølge af *new public management* kan værdisættes, kontraktforhandles

og udliciteres til private virksomheder.

Tilbage står de blodere områder, hvor engagementet og troen på vores offentlige velfærdssystem er det, der driver den enkelte til at arbejde med de svage medborgere, dem, der har behov for en indsats fra fællesskabet.

Er det forbeholdt kvinder at se mening med disse opgaver? Jesus, der angiveligt gik på vejene i Mellemøsten for et par tusinde år siden, hjalp efter sigende med stor iver de svage i samfundet. Han beskrives ikke som kvinde. Til gengæld er det historierne om Jesus, der er med til at danne grundlag for det menneskesyn, der ligger til grund for den medmenneskelighed, vores velfærdssystem bygger på.

Jesus blev også mødt med undren, når han udviste interesse for de svage i samfundet. Anerkendelse fik han primært efter sin død. Som ansat i et offentligt kvindefag 2.000 år senere må anerkendelse i lev være på sin plads. Vi har regninger at betale her på Jorden.

Sig De

Af Jørgen Larsen,
Irshaven 39, Smørum

JYLLANDS-POSTEN bringer 1/5 et interview med avisens nye ansvarshavende chefredaktør, Jørn Mikkelsen, hvori denne fremkommer med en række visioner i forbindelse med sit nye job.

Kære Jørn Mikkelsen. Tillykke med udnævnelsen og held og lykke med opgaven.

På et spørgsmål om, hvorvidt der er noget, De vil lave om på straks, siger De i interviewet bl.a.: »... om vi i Jyllands-Postens spalter fortsat skal være Des med læserne i år 2008«. Jeg forstår, at det er et emne, der jævnligt har været diskuteret på redaktionen, og må det i den forbindelse være tilladt at komme med et lille hjertesuk?

I en tid med en steds tiltagende sproglig forfladigelse i hovedparten af den danske presse, med formiddagsbladene og DR-radio og -tv som de værste skrækkesejler, har JP hidtil været en oase, for så vidt angår en sober og respektfuld sprogbrug, herunder anvendelse af De-formen. Bliv ved med det.

Det ville være en skam, hvis JP som én af de sidste bastioner for et ordentligt sprog skulle falde for fristelsen til at gå efter laveste fællessæmner i et misforstået forsøg på at være moderne.

Stank og støv

Af Mona Blenstrup,
Holbækvej 236, Allindemagle, Ringsted

I POLLENSÆSONEN må en del mennesker indstille en del aktiviteter for helbredets skyld. Hvad med resten af året? Her tænker jeg på alle os, der bor på landet.

Døde huculler i luften fra de megastore husdyrbrug er der året rundt.

Vi kan ikke lufte ud i vores boliger, tørre vasketøj eller opholde os i haven på de lyse aftener for stanken og støvet fra svinestaldenes udluftningssystemer.

Jeg fatter ikke, at man skal belønnes, fordi man er fyldt 67. Mange - ikke alle - af pensionisterne har jo selv brugt rub og stub, da de var yngre. Så hvorfor skal skatteyderne nu give dem noget i belønning for deres manglende evne til at sætte tæring efter næring?

PIA PTAK

Østerbrogade 147, København Ø

KORT SAGT

Hyklerisk, Pia Kjærsgaard

Pia Kjærsgaard kræver, at statsminister Anders Fogh Rasmussen skal love at forblive statsminister indtil næste folketingsvalg. Magen til hyklerer skal man lede længe efter. Hvad med dine egne folketingskandidater, PK? Du har vel ikke glemt Dansk Folkepartis medlem af Europa-Parlamentet, Mogens Camre, som straks efter at være valgt ind i Folketinget, sprang fra?

Ole Holtz-Nielsen
Lavendelhaven 30, Virum

Lige lønstigninger - i kroner

Et forslag til de strejkende: Hvis I nu lader jeres forhandlere gå til arbejdsgiverne med et ønske om lige lønstigninger til alle - lige lønstigninger i kroner, ikke i pct. - så vil alle få råd til lige mange flere bøffer og liter mælk. Lønforskellen bevares, bevares, men den øges ikke, som når der bruges procentuelle stigninger i lønnen. Og lønstigninger i faste beløb har forholdsvis større betydning for de lavestlønnede. Er der f.eks. fem mia. kr. til lønstigninger til deling og 500.000 ansatte, der skal dele dem, er der altså 10.000 kr. i lønstigning til hver enkelt. Enkelt.

Leif Mikkelsen
Tvergade 227, Malling

Politiken mangler borgerlige indlæg

Borgerlig mediemagt? Det er da næsten synd for Carsten Elert (JP 30/4), at JP ikke gør det samme som Politiken, der dagen efter meddelelsen om tørlæder i retssalen var støvsuget for kritik af det, mens JP var fyldt af rasende læserbreve. Men en almindelig dag er der ellers altid en del oppositionsindlæg i JP, mens man skal lede længe efter borgerlige indlæg i Politiken.

Kristian Sand
Englandsgade 51, st., Esbjerg

Et voksende problem

En stor tak til Poul Berg, som i JP 28/4 efterlyser flere folk, som kan og vil fortælle, hvorfor muslimerne er kommet til den frie verden i så stort tal. Samtidig efterlyser jeg i de daglige medier folk, som har saglig og nøgtern indsigt i islam, som kan og vil fortælle politikerne og folket, hvordan den frie verden fortsat vil kunne være fri, når antallet af muslimer i den frie verden fortsat stiger.

Bodil Clausen
Egedal 19, Haderslev

Ingen muslimer i retten

Vi skal selvfølgelig forbyde muslimsk påklædning i retten, men ikke alt muligt andet religiøst dress. Jeg er ikke bange for, at en hindu, buddhist eller et medlem af Frelsen Hær hader mig, men jeg ved, at det gør en retroende muslim. Derfor skal muslimer overhovedet ikke ind i vores retssystem.

Charles Andersen
Hans Broges Vej 11, Brabrand

Skriv til os på debat@jp.dk

De er velkommen til at sende et læserbrev til Morgenavisen Jyllands-Posten. Vi bringer kun indlæg alene sendt til JP og beder Dem skrive: "Kun for JP". Brevet sendes til: Debatredaktionen, Jyllands-Posten, Grøndalsvej 3, 8260 Viby J. Se også www.jp.dk

Økologismen er en autoritær ideologi

Et vigtigt spørgsmål trænger sig på. Hvordan kunne det lade sig gøre i et fredeligt land som Danmark at omsætte forureningsideologien i politisk handling? Er det overhovedet muligt at forklare det hjerteløse felttog mod selvstændighedskulturen til bunds? spørger kronikøren.

JP-KRONIK DEN 3. MAJ 2008

Af Steen Steensen,
cand. pæd.
i historie
og forfatter,
Ranum

Miljøkatastrofer er et 68-fænomen. Før 1968 kendte den danske befolkning ikke noget til forurening. I hvert fald ikke som et samfundsmæssigt problem. Hverken Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Radio eller folketingets partier anede hvad om økologiske trusler. Ikke et parti havde forureningsbekæmpelse på programmet. Studenteroprørene importerede imidlertid miljødebatten fra USA. På de amerikanske universiteter havde den raset siden begyndelsen af 1960'erne.

Økologismen fængede øjeblikkelig blandt intellektuelle. Allerede i 1971 var et miljøministerium stabelt på benene. Det kom til at gå hårdt ud over landets producenter. Med en uimodståelig kraft buldrede miljøvænet over landet. Den boglige klasse tog ikke bare fat om virksomhederne, men snart erobrede miljøbevægelsen også herre-

dommet over natur og landskaber. Kapitalismens epoke randt ud.

Om følgerne af miljøpolitikken ved de fleste læsere meget lidt. Journalisterne driver ikke konsekvensjournalistik på området. Miljøforskere heller ikke. Den ukendte problemstilling lyder sådan: Hvilken smerte forvoldte miljøpolitikken i næringslivet? Hvordan vendte økologismen op og ned på tilværelsen for de mennesker, som skabte samfundets materielle værdier?

Miljøbevægelsen angriber producenterne over en bred linje. Værst går det ud over familiebrugene. Mand og kone virksomheder er nemme at ordne for miljøvænet. Miljøkommissærerne har fra begyndelsen ikke lagt fingrene imellem over for kabelafbrændere, muslingefiskere, dambrugere, småbønder, gartnere, vognmænd og selvejende fabrikanter.

Miljøaktivisterne tog fat om næringslivet fra den lette ende. Ved en kommandoraid mod en kabelafbrænder i Vesthimmerland stod det offentlige apparat, pressen og lokale miljøfolk over for en isoleret og fuldstændig forsvarsløs familie, der blot ønskede at arbejde i fred med deres eget. Men nej, miljøbevægelsen havde forsket sig frem til, at kabelafbrænding udgjorde en grænseoverskridende fare for menneskeheden. Miljøministeren udstedte i den opgjeldte atmosfære et forbud mod udøvelse af nævnte næring.

Muslingefiskerne i Limfjorden udgør også en svag gruppe, som miljøbevægelsen formår at tumle. Muslingefiskere er ikke svage mennesker, men de er uden politisk og organisatorisk støtte. Fiskeri-inspektionen lægger ikke fingrene imellem, for den i ly af mørket for fuld speed foretager et overfald på et muslingefartøj. Beretninger herom er utrolige. Som pirater med bådshager entrar statens drabanters skibet og gennemroder last og papirer. Med de utallige forbud og bestemmelser i erhvervet er det let at finde overtrædelser. Både slæbes til kaj. Forude venter retssager og kæmpebøder.

Undertegnede holdt for år tilbage et foredrag for dødsdømte dambrugere ved Limfjorden. Dødsdømte, okay, dommen var vel ikke i alle tilfælde afsagt, men desperationen i det fyldte forsamlingshus svarede dertil. Mit ind-

læg på en time handlede om den forureningshistoriske udvikling, altså forløbet fra det uhumske samfund i fortiden til det grønne og sunde i nutiden. Miljøbevægelsens løgnagtighed sættes på den måde i relief. Samtidig blev folkets ret til oprør understreget.

Opmuntret over denne tale tog en dambruger efter kaffen ordet: Ja, jeg vil også til at protestere mod de urimelige krav og overvågningen. Nej, det vil du ikke, sagde konen stilfærdig. Manden tav. Rugende stilhed i salen. Det føltes, som tiden et øjeblik standsede. Hvad var der også at sige? Konen havde ret. Hver og en i forsamlingen vidste det. Dambrugeren skulle nok være sig for at bruge ytringsfriheden. Danmarks Radio og Folketinget havde kriminaliseret erhvervet. Miljøkommissærerne kunne til enhver tid nedlægge dambrugene, lukke og slukke for et halvt eller et helt livs arbejde.

Omsider fik jeg udtrykt den mening, at situationen ikke var til individuelle protester. Den offentlige magt knuser uden betænknings den oprører, der står alene. Ikke mindst til skræk og advarsel for andre næringsdrivende. Politit og tv og lokale miljøaktivister er på pletten. Nej, miljøoprør bør udeluk-

kende finde sted i en kollektiv sammenhæng. Dette møde er for evigt brændt ind i hukommelsen. Andre mand og kone virksomheder arbejder under tilsvarende vilkår. Ikke én politiker ved Limfjorden har på noget tidspunkt løftet en finger til forsvar for miljøbevægelsens ofre.

I Folketinget konkurrerer partierne om at være mest miljøvenlig. Venligheden udtrykkes i hårdhed. Jo skrappere forslag, der stilles om indgreb, bøder, restriktioner og forbud, des mere miljøvenlig fremtræder et parti. Hårdhed er venlighed. Dette paradoks i sprogbuget burde få selv byfolk til at studse.

Fiskeriet var før i tiden Danmarks fjerde erhverv. Det fik aldrig en herrestand på nakken. Andre næringer kendte i høj grad til undertrykkelse og udbytning, bønderne for eksempel. Fiskerne derimod arbejdede det ene århundrede efter det andet i fred.

Selvejre brillerede i fiskeriet. Takket være selvstændigheden blomstrede erhvervet. Danmark blev på fiskeriområdet en europæisk stormagt. Flådens brogede mangfoldighed gjorde den uhyre tilpasningsdygtig. Fiskerne rettede sig ind efter vejr og vind og havdyrenes vandringer, efterspørgslen og pri-

serne. Vrede fiskere i nutidens betydning fandtes ikke. Hvem skulle de også udskalde? Ingen blandede sig i deres bestilling.

Alt ændrede sig med de intellektuelle magtovertagelse efter 1968. Miljøbevægelsen forvandlede den lykkelige tilstand til kaos og desperation. Ganske vist forurenere fiskerne ikke natur og samfund. Men den boglige klasses opstand sigtede mod en nedkæmpelse af kapitalismen. Kun få steder i samfundet glimrede selvejre og selvvirksomheden i den grad som på havet. Fiskeriet udgjorde en kapitalistisk succes af de store.

Miljøbevægelsen slog til i slutningen af 1970'erne. På det tidspunkt svømmede hobe af fisk rundt i havene omkring Danmark. Forbrugerne fik rigelige tilførsler af farvandenens ressourcer til spisebordene. Fangsttallene er håndfaste beviser. I perioden fra 1959 til 1961 blev der totalt i de danske have fisket 1,8 millioner tons. Denne mængde var i tiden fra 1983 til 1985 vokset til 5,1 millioner tons.

Sådanne tal måtte udgøre uoverstigelige vanskeligheder for miljøbevægelsen og embedsjægerne, men nej, det var ikke tilfældet. Bøgerne herrer råbte: Der er tale om rov fiskeri! Bliver det ved på den måde, tømmes havene for fisk. Øjeblikkelig må der foranstaltes reguleringer og overvågning. Uret tigger.

De intellektuelle er stærke nok til at definere fremtiden. At fremtiden ikke lader sig åbenbare, før den indtræder, betyder ingenting. Det drejer sig udelukkende om at besidde magten over sproget. Samtidig bulldozede nyhedsmagerne frygten til spids. Angst er et uhyggeligt våben i kenderes hænder. Resultaterne lod ikke vente på sig. Politikmagerne mistænkeliggjorde fiskerne, kriminaliserede erhvervet og satte biologerne til at forvalte havens ressourcer. Den slags har boglæsere mere forstand på.

Et kvotesystem efter socialistisk mønster kom til. I kvoterne var der ikke fisk nok. Angriberne så heri beviset på rov fiskeris dræbende konsekvenser. Hvor magten har ret, har retten ingen magt.

Snaart flaksede kutterne rund i far-

vandene som jaget vildt. Fiskeridirektoratet fik beføjelse til uden retskendelse at borde fartøjer, rode i varebeholdninger og logbøger, snage i forretningspapirer og elektroniske regnskaber, udstede påbud om landingssteder og landingstider. Kontrol-lørene forlangt tilmeldt at være til stede under losningen af fangsterne.

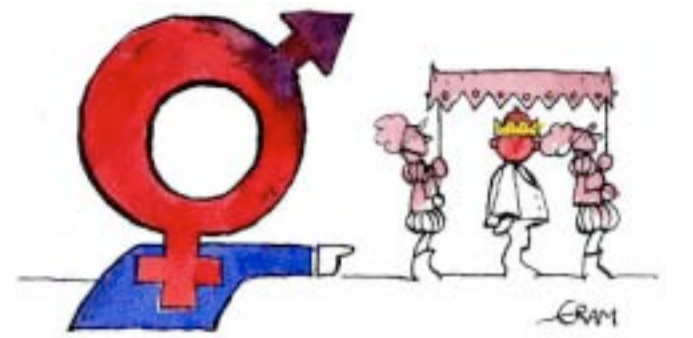
Den politiske vold kender tilsyneladende ingen grænser. Politikens ondskab kommer for en dag. Løbende bliver fiskerikontrol udstyret med flere magtmidler, blandt andet med adgang til efterretninger fra satellitter.

Set fra miljøbevægelsens synspunkt viste opfindelsen af forureningen sig at være genial. Økologismen rummede et voldsomt krigerisk potentiale. Et vigtigt spørgsmål trænger sig på. Hvordan kunne det lade sig gøre i et fredeligt land som Danmark at omsætte forureningsideologien i politisk handling? Er det overhovedet muligt at forklare det hjerteløse felttog mod selvstændighedskulturen til bunds?

Boglig uddannelse gør ikke mennesker bedre. Det fortæller de umiddelbare kendsgerninger. Miljøbevægelsens ideologiske og bureaukratiske tyranni blev netop udøvet af veluddannede personer. Det kan godt være, at aggression og magtstræben mere eller mindre lurer i medfødte gener. Men i hverværende tilfælde synes den hårde adfærd at skyldes ånden fra 1968. Ideologisk besatte mennesker bliver farlige for deres omgivelser. Fyldt med galsskab går de opihedsede i gang med at rense samfundet for urenheder.

Men også ærgerrighed i overstrømmelse formår at skubbe samvittigheden i baggrunden. Næppe mange politikere tror på katastrofebudskaberne. For en stråboms politikmager på fuldtid betyder tro heller ikke alverden. Efterhånden forsvarer evnen til at skelne mellem godt og ondt, ret og uret og sandhed og løgn. Hensigtsmæssigheden styrer bevidstheden. Miljøvenlighed er tidsåndens anbefaling. Og den er nådesløs.

Økologismen er en autoritær ideologi, der spreder frygt og nedbryder civilisation. Det er en tragedie. Familiebrugene har skabt noget af det fineste i vort lands historie.

Spar på det maskuline

Af Jytte Willadsen,
Lundehusvej 14, København Ø

TILLYKKE MED JP's nye chefredaktør, Jørn Mikkelsen.

Men jeg er nu lidt skuffet over, at han i JP (1/5) taler om den lille dreng i "Kejserens nye klæder", for hvor har han den dreng fra?

H.C. Andersen skriver: »Men han har jo ikke noget på!« sagde et lille barn. -

"Herregud, hør den uskyldiges røst!" sagde faderen; og den ene hviskede til den anden, hvad barnet sagde. "Han har ikke noget på, er der et lille barn, der siger, han har ikke noget på!" - "Han har jo ikke noget på!" råbte til sidst hele folket. «

Der er ingen grund til at gøre vores historiske og kulturelle arvegods mere maskulint, end det så rigeligt er.

Er det en dreng?

Af Jørgen Lund Christiansen,
Alléen 52, Skanderborg

JP SKAL VÆRE som den lille dreng ved kejserens klæder, siger JP's ny ansvarshavende chefredaktør, Jørn Mikkelsen, i et interview til sin egen avis 1/5, for det er opgaven at »udfordre de sandheder, der alt for let bliver veletablerede, måske fordi det er bekvemt«.

Det lyder helt rigtigt og nødvendigt.

Men hvorfor ved Jørn Mikkelsen, at barnet i H.C. Andersens "Kejserens nye klæder" er en dreng?

Andersen skriver om et barn - ikke om en pige, men heller ikke om en dreng, selv om de fleste har gjort det til en veletableret sandhed.

I øvrigt: Tillykke med jobbet.

Skolen mangler meget

Af Jes Peter Christiansen,
Åfjolen 36, Viby S

I JP 1/5 SIGER Helle Thorning-Schmidt, at folkeskolen er for akademisk. Man må spørge sig selv, hvilken verden HTS mon lever i.

Sammenlignet med min egen skolegang kan elever i 9. klasse på mange områder mindre, end vi kunne efter 6. klasse. De kan ikke udtrykke sig på korrekt dansk. De staver som en brækket arm. Deres sætningsanalyser er af en

sådan karakter, at den højtpriste kommunikation kan være umulig. De fatter ikke almindeligt brugte fremmedord. I det hele taget er deres ordforråd begrænset.

Vi kunne heller ikke forestille os at skrive diktat efter 6. klasse. Det var helt enkelt for lavt. Måske er det ikke alene elevernes skyld, lærerne kan måske også klandres; men at kalde folkeskolen akademisk, er for langt ude.

Kom hjem til dagens Danmark, kære HTS.

